

## Íme van hely én nálam! Szabó László gondnok gyászistentisztelete 2022.01. 19.

Ige: Majd ezt mondta az ÚR: Íme, van itt hely nálam; állj a kősziklára! És amikor dicsőségem elvonul előtted, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engem, de az arcomat nem láthatod. 2Mózes 33: 21-23.

Szeretett testvéreim! A most hallott párbeszéd az Úr Isten és Mózes között történt. Mózes vágyott látni az Urat, de Őt csak egy feltétellel láthatta, a kőszikla oltalmából, amit maga az Úr ajánlott fel neki. Isten tehát helyet készített maga mellett és magához szólította Mózes, a legcsodálatosabb vigasztalással, amely így szól:

- Íme én nálam van hely; állj a kősziklára! A kőszikla hasadékába állítalak míg dicsőségem elvonul előtted, s míg átvonulok, a kezemmel takarlak be.

Mennyi gyöngédség és szeretet van ezekben a szavakban és tettekben! Oh milyen nagy szükségünk van most erre a szeretetre!

Minden egyes embert a létének a középpontjában érint a „hol van a helyem?” kérdésre adott felelet. Mózesnek Egyiptomban csak a Nílusban lett volna helye krokodileledelként. Karácsony napján arról szólt az igei tanítás, hogy az Isten Fia Úr Jézussal áldott állapotban lévő Mária és férje számára nem volt hely a betlehemi vendégfogadóban, csak a falu szélén levő háznál és ott is csak a háziállatoknak készített helyen. A legkegyetlenebb fájdalom, amit ember okoz az embertársának az, amikor a beszédével és a tetteivel azt érezteti és adja tudtára a testvéreinek, hogy számára nincs hely. Nincs helye a szívében, az életében, a családjában, a házában, nincs helye az országban, nincs helye a testvérei között, a munkatársai között, legvégül pedig az élők között. A „nincs számodra hely!” létérzése mögött elképesztő sátáni erő munkálkodik az emberek elvesztéséért. Az ember Fia pedig ebbe a világba jött el Megtartónknak! Felvetődik a kérdés:

- Vajon ki képes föléje kerekedni és legyőzni ezt az ördög sugallotta létérzést?

Szeretett **Szabó László Sándor** testvérünknek Isten egy szerető, három gyermekes családban készített helyet legkisebb gyermekként. Viszontagságos háborús időben telt gyermekkor, mégis a befogadó és elfogadó szeretetben cseperedett ifjúvá, amikor az új vörös hatalom egyik napról a másikra osztályellenségnek bélyegezte a családját, azon belül pedig őt magát is, ami azt jelentette, hogy számukra többé már nem volt hely az ő új világukban. Ezt nemcsak úgy mondták, hanem egyik napról a másikra kihúzták a talajt a lábuk alól, eltörölték az eget a fejük fölül, teljesen eltüntetve azt a világot, amely egzisztenciát, megélhetést, életet, biztonságot és örömet adott nekik. Ki képes túlélni egy ilyen halált, amikor egy teljes világ semmisül meg az emberben egyetlen szempillantás alatt? Megmondom! Egyedül csak az az ember képes a halál ilyen elsodró hullámában is megállni, aki látja a láthatatlant, s ki rejtett módon a lelke mélyén, a szíve közepében meghallja az Isten szelíden szóló hangját, aki ezt mondja neki:

- Íme én nálam van hely; állj a kősziklára!

Tudjuk, hogy ez a mozdíthatatlan Kőszikla a mi Urunk Jézus Krisztus. Ő meghasadt, hogy benne rejtek helyünk legyen az Isten dicsőségeinek átvonulása, a halál és a veszedelem idején! Ha bizalommal hallgatunk szavára, megtartjuk az Ő igéjét, hozzánk szóló beszédét, akkor az oltalmába vesz, és a halál hullámai nem árthatnak nekünk, nem veszíthetnek el. Nem mi leszünk erősek a halállal szemben, hanem a bennünket oltalmazó szikla. Ebből a sziklaoltalomból valljuk Úrnak és Krisztusnak a feltámadott Jézust!

Nem tudjuk hogyan és nem tudjuk, hogy mikor, de Szabó László testvérünk meghallotta az Úr magához szólító hívását, hogy egész élete, a megtérése előtti elrontott és a megtérése utáni

megigazított élete egyaránt a Krisztusként ismert Kősziklán álljon az Ő sziklaszilárd oltalmában, a kegyelemben.

Szeretett testvéreim, az Isten által kiválasztott, Jézus által elhívott, Krisztus által üdvözített keresztyén ember a teljes életével a kőszikla hasadékában elrejtett és az Isten kezével betakart ember. Hasonlással, valós élettörténettel értjük meg ezt a Mózes idejéből való gondolatot, életképet. Az Úr Jézus, amikor elhívta a tanítványait, nemcsak maga mellé vette őket, de el is rejtette őket a maga oltalmába, Isten pedig a kezével takarta be őket. Így követték Urukat három és fél éven keresztül nap mint nap. Sok csodát láttak, tapasztaltak és életek át együtt, de valahogyan Krisztus és Isten dicsőséges arcai megismerhetetlen maradt a számukra. Jézus elbúcsúzásakor Filep ezt mondta Jézusnak:

- Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk! Mire Jézus így válaszolt neki:
- Annyi idő óta veletek vagyok, és még sem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát? Hát nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? Ján 14:8-10.

Urunk feltámadása napján az Emmausba (Lk 24: 13) haza tartó tanítványok, bár látták és beszéltek a feltámadott Krisztussal, nem ismerték őt fel, annak ellenére sem, hogy szavai halltán gerjedezett az ő szívük. Amikor viszont megtörte a kenyeret, megismerték. Így vitték a hírt a társaiknak, akik hasonlóképpen jártak, noha kitapogatták az Ú sebhelyeit, mégsem bírtak hinni a szemüknek és az érzékeléseiknek, mert valami még mindig eltakarta a Feltámadott dicsőségét előlük, ahogyan mi előlünk is. De e történet legvégén, amikor Isten elvette a kezét és kitakarta Jézusnak a kőszikla hasadékába rejtett tanítványait, amikor felszabadította [[κρατέω](#) (krateó)] visszatartott<sup>1</sup> látásukat és megismerésüket<sup>2</sup>, akkor a lelkükben minden egyes eseményt megelevenítve és egyetlen nyakékba fűzte Szentlélek által, akkor, nemcsak kirajzolódott Isten Atyai arca, hanem örök dicsőségében ragyogott előttük, azaz hátulról, mint amikor lenyugszik a nap a láthatáron, vagyis a megtett út tükrében, legutoljára és legvégül<sup>3</sup>.

Nemcsak Isten megismerésével vagyunk így, hanem az Istenben elrejtett embert is csak útja legvégén, a legutolsó visszatekintés tükrében látjuk a maga teljességében, az Isten Igéje és Szentlelke által. Ez az oka annak, hogy Szentlélek ezt parancsolja nekünk:

„Emlékezzetek meg a ti előjáróitokról, akik szólották nektek az Isten beszédét, és figyelmeztetve az ő életük végére [[ἡ ἔκβασις, -εως](#)], kövessétek hitüket.” Zsid 13:7.

Testvéreim, a megváltott és üdvözített ember életének vége görögül [ἡ ἔκβασις, -εως](#) (hé ekbaszisz eósz) szó, ami nemcsak végeredményt, beteljesedést jelent, hanem kilépést, kijáratot, kimenetelt, menekülést is! Egy olyan vég kijárat ez, ami egyben egy új kezdetnek, teljes megmenekülésnek a bejárata is!

Most, amikor Szabó László testvérünket az ő elvégzett élete végéről nézzük, egyedül csak ti tudjátok a Laci bácsi küzdelmes életét, ti tudjátok, hogy a gonosznak milyen sok áradata kísérelte meg őt kicsalni a szikla rejtékéből és lesodorni erről a kőszikláról, de ő minden egyes alkalommal újra és újra előjött a Krisztus oltalmából, megvallotta a halottak közül feltámadott Jézust, a kapott kegyelmet, melyben fölállt és a kősziklán megállt.

---

<sup>1</sup> [κρατέω](#) (krateó) 1) megfog, megragad 2) tart, megtart 3) elfog, letartóztat, fogva tart 4) ragaszkodik 5) birtokol, birtokában tart 6) uralkodik 7) visszatart, visszafog, akadályoz. Az Ógörög-Magyar Szótár szerint a [κράτηρ](#) nagy vegyítőedényt (bornak és víznek), folyadéknaq való edényt, átvitt értelemben bajok serlegét, mélyedést és végül magát a tūzhányót kráterét jelenti. A „kráter” szavunk eredete az enciklopédia szerint az ősi görög – [κράτηρ](#), mely egyfajta enyhülést jelent a föld felszínén vagy a hegy tetején.

<sup>2</sup> [ἐπιγινώσκω](#) (epiginószkó) 1) ismer, megismer 2) észrevesz, felismer 3) tud, megtud, tudomására jut 4) rájön, felderít, kiderít 5) megért 6) elismer.

<sup>3</sup> [ἡ ἔκβασις, -εως](#) (hé ekbaszisz eósz) 1) kilépés, kijárat 2) kimenetel, menekülés 3) eredmény, beteljesedés

Mozdíthatatlanul állt, de nem megkeseredett, nem a veszteségeket elpanaszoló emberként, hanem erős, tette kész férfiként, ki nagy szeretettel kész segíteni ott, ahol szükség van. Tőle telhető legjobb tudásával, önfeláldozóan állt oda bárki mellé; támogatott, segített, szeretett, mert sokunknak volt hely az ő szívében! Nemcsak az egyes embert vagy közvetlen szeretteit, a családját szerette, hanem a faluját és közösségét egyaránt.

Jószívű és szilárd jellemével csak adni akart, segítséget pedig nem fogadott el, ha pedig mégis kért segítséget, akkor azt is mások javára szándékozott fordítani.

Istentől és Urától kapott méltósága tudatában élő, szabad ember volt, mondhatni minden kincsnél jobban őrizte szabadságát, amitől végül csak a testi elmúlás választhatta el.

Szabó László gondnok és presbiter testvérünk 85 életéve során sokszor és sokféleképpen tapasztalta meg az Úr életünk eseményeiben átvonuló dicsőségét. Úgy gondoljuk, hogyha Isten dicsősége elvonul, akkor fényben és világosságban tündöklő csodákat kell lássunk és megtapasztaljunk. Igen, ezt mi gondoljuk így, az Ige és a valóság ezzel szemben az, hogy valahányszor elvonul előttünk az Isten dicsősége, Ő teljesen eltakar a kezével a kőszikla hasadékában és ott teljes sötétségbe zár. Vajon miért?

Oh milyen sokan szeretnék elvenni maguknak az Úr Isten dicsőségét? Így amikor Isten dicsősége megjelen, akkor az Úr ellenségei úgy özönlének ellene, mint éjjel a fényre összeseregülő bogarak. Hol tehát megjelen az Úr dicsősége azonnal hatalmas zűrzavar támad, mely egyáltalán nem biztonságos, oltalomra van szükségünk ellene. Ezért rejt el az Úr a kőszikla hasadékában. Azt akarja, hogy ebben a sötétségben és biztonságának ebben a teljes körülzártágban csak egyetlen dologra figyeljünk, ez pedig nem más, mint az Ő szelíd, alig hallható halk, szinte a teljes csönddel azonos hangja. Ő azt akarja, hogy most is ezen a szelíd halk hangon keresztül lássuk, érezzük és tapasztaljuk, az Ő éppen elvonuló dicsőségét. Ő azt akarja, hogy ne a halált, a gyászt, a fájdalmat, a veszteséget, a félelmet, a kudarcot, a káoszt, a zűrzavart lássuk és érezzük, hanem az Úr szeretetének biztonságát, azt akarja, hogy mi az Ő nyugodt, szelíd hangját kövessük, mikor ezt mondja:

- „Ne félj, csak higgy!” Márk 5:36; Luk 8:50. „Egy kevés [idő], hogy nem láttok engem; de ismét egy kevés [idő], és megláttok majd engem: mert én az Atyához megyek!” Ján 16:16.

Szabó László testvérünk megtért, hívő református keresztyénként az Úr Jézust követte. Amiképpen nem lehetett könnyen ráijeszteni, hasonlóképpen nem hozhatta őt senki felszínesen lelkesülésben sem. Különös érzéke volt az ámítás, az önbecspás leplezésére, amit szokimondó emberként meg is tett, nem hallgatott el, hanem az Isten megismert igazságát követte. Ezzel az igazságszeretettel és erővel állt a Vörösberényi Református Gyülekezet élére, mint gondnok 20 éven át és az Isten kegyelméből bátran harcolt ezért a maroknyi nyájért és presbitertársaival együtt győzött. Alkalmas időben és alkalmas helyen tudta azt mondani, hogy a Vörösberényi Református Gyülekezet számára is van hely a Krisztus oldalán az Isten oltalmában, Faust Gyula lekipásztornak pedig van helye a vörösberényi gyülekezetben! Ó, de jó lenne, ha hitünket megvallva ő utána sokan mások is ugyanezt visszhangzanák, hogy van számunkra hely a Krisztus oltalmában! Bárcsak ne maradna a helye üresen itt a templomban, hanem százan, vagy ezren is állnának a helyébe!

Mer bizony, amikor a világ minden egyes nap szüntelenül azt ordítazza és sugallja, hogy a keresztyénnek nincs helye a Föld színén, mert mint minden baj okát magát a keresztyénséget akarja elnyelni és soha meg nem történtté tenni, akkor nekünk bizony elő kell állni és a mi Urunk oldalára állva azt mondani, hogy van hely minálunk az Isten Fia Jézus Krisztus számára és van hely tenálad, azaz Krisztusnál a mi számunkra, mi pedig elfoglaljuk ezt a helyünket és nem adjuk másnak, a Földet pedig Isten örökségül nekünk adja, mert megígérte!

Szeretett testvéreim, gyászoló család és gyülekezet! Hitünk és jó reménységünk szerint Szabó László testvérünket a szó legszorosabb értelmében és valóságosan az Úr keze takarja, de most azzal a különbséggel, hogy a mi szemünk elől takarta el őt. Szemünk többé nem láthatja úgy, ahogyan élete során mindenkor. Egy másik csodás különbség az, hogy Szabó László testvérünk Krisztusnál van a paradicsomban, sok győztes társával együtt eszik az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van (Jel 2, 7) és már látja az Atya dicsőségét mi pedig mindezt csak Urunk szelíd halk hangján keresztül láthatjuk a hit által.

Istenünk és Atyánk az Ő beszéde által mindenkit kérlelve arra kér, hogy fogadja el meghívását, és mi magunk is álljunk a Kőszikla hasadékába, mert Ő nála, a mi Istenünkénél és Atyánknál, számunkra is van hely. Soha semmiért ne mondjunk le a nála elkészített helyünkről, hanem hittel foglaljuk azt el. Hallottuk Laci bácsi életének példáját, lépünk hát a nyomába! Ámen.